

30 Ιουλίου 1990

[Α ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΥΛΟΦΤΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5331).

5 Ποινή — Μόλυνση ατμόσφαιρας κατά παράβαση των άρθρων 192 και 35 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 — Εκκένωση λυμάτων σε μη εγκεκριμένο χώρο — Επιβολή ποινής φυλακίσεως 21 ημερών χάρις γενικής προλήψεως (αποτροπής) παρομοίων εγκλημάτων — Δεν προκύπτει λόγος επεμβάσεως του Εφετείου.

Ποινή — Φυλάκιση — Πότε επιβάλλεται.

Ποινή — Γενική πρόληψη — Δεν δικαιολογεί υπερβολή σε σχέση με τα γεγονότα.

10 Στην υπόθεση αυτή και ενόψει του ότι ο νομοθέτης απειλεί ποινή φυλακίσεως 2 ετών και προστίμου £1,500, το Ανώτατο Δικαστήριο δεν θεώρησε την ποινή έκδηλα υπερβολικήν, υιοθετώντας και την άποψη ότι σε περιπτώσεις, όπου δυνατόν να επηρεασθεί η υγεία του κοινού και παρουσιάζουν έξαρση, επιβάλλεται η χρήση ποινών αποτρεπτικού χαρακτήρα.

Η έφεση απορρίπτεται.

15 Αναφερόμενες αποφάσεις:

Polycarrou v. The Police (1970) 2 C.L.R. 111,

Philippou v. The Republic (1983) 2 C.L.R. 245,

Apostolou v. The Police (1984) 2 C.L.R. 21,

Koukos v. The Police (1986) 2 C.L.R. 1,

20 *Tattaris v. The Republic* (1970) 2 C.L.R. 6,

Vassiliou v. The Police (1969) 2 C.L.R. 68,

Elvin [1976] Crim L.R. 204.

Έφεση εναντίον Καταδίκης και Ποινής.

Έφεση εναντίον της καταδίκης και της ποινής από τον Γεώργιο Τσουλόφτα ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 18 Ιουλίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 36574/89) στην κατηγορία χρησιμοποίησης μεταφορέα "Α" εναντίον των όρων της αδείας κατά παράβαση των άρθρων 2, 5, 15 (1) (2) (3) (4) (6), 21 (1) και 22 (1) (2) του Περί Ρυθμίσεως της Τροχαίας Μεταφοράς Νόμου 9/82 και στην κατηγορία μόλυνσης της ατμόσφαιρας κατά την παράβαση των άρθρων 192 και 35 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 και καταδικάστηκε από τον Αν. Επαρχιακό Δικαστή Ν. Νικολάου σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 21 ημερών στην κάθε κατηγορία και επίσης να πληρώσει £132.50 έξοδα.

Α. Χαβιαράς με Δ. Σωκράτους (κα), για τον εφεσεϊόντα.

Λ. Κουρσουμπά (κα), Ανώτερη Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Α. ΛΟΙΖΟΥ: Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον της ποινής φυλάκισης εικοσιμιάς ημερών που επιβλήθηκε στον εφεσεϊόντα από το πρωτόδικο Δικαστήριο που τον βρήκε ένοχο, κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας, στις πιο κάτω κατηγορίες:-

"(α) Χρησιμοποίηση μεταφορέα "Α" (βοθροκαθαριστή) εναντίον των όρων της αδείας μεταφορέως "Α" κατά παράβαση των άρθρων 2, 5, 15(1)(2)(3)(4)(6), 21 (1) και 22(1)(2) του Περί Ρυθμίσεων της Τροχαίας Μεταφοράς Νόμου 9/82.

(β) Μόλυνση της ατμόσφαιρας, κατά παράβαση των άρθρων 192 και 35 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154."

- 5 Οι σχετικές νομοθετικές διατάξεις προβλέπουν για μεν την πρώτη κατηγορία ποινή μέχρι έξι μηνών φυλάκισης ή χιλίων λιρών πρόστιμο: και σε περίπτωση δε ύπαρξης προηγούμενης καταδίκης σε παρόμοιας φύσης αδικήμα το Δικαστήριο, - με βάση το Άρθρο 22 του Νόμου 9/82 - έχει πρόσθετη εξουσία να διατάξει την αποστέρηση του καταδικασθέντος της ικανότητας να κατέχει ή/και λαμβάνει άδεια οδήγησης μηχανοκινήτου οχήματος ή την απαγόρευση της κυκλοφορίας του οχήματος που χρησιμοποιήθηκε για τη διάπραξη του αδικήματος ή και τα δύο. Για τη 10 δεύτερη κατηγορία, φυλάκιση μέχρι δύο ετών ή πρόστιμο £1,500. Το ύψος των προβλεπόμενων ποινών είναι ενδεικτικό της σοβαρότητας η οποία δίδεται από τη νομοθεσία στα παραπτώματα αυτά και ειδικότερα στις περιπτώσεις 15 παραπτωμάτων της δεύτερης κατηγορίας.

Τα γεγονότα της υπόθεσης εκτίθενται με λεπτομέρεια στην απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία βρέθηκε ένοχος ο εφεσείων και μπορούν να συνοψισθούν στα ακόλουθα:

- 20 Ο εφεσείων είναι υπάλληλος των Βρετανικών Βάσεων. Τα απογεύματα βοηθά την οικογένειά του που έχει επιχείρηση βοθροκαθαριστή. Γι' αυτό συνήθιζε να οδηγεί το βυτιοφόρο αυτοκίνητο με αριθμό εγγραφής NU 728, που ανήκει στη γυναίκα του. Στις 18 Αυγούστου, στην τοποθεσία "Μερσίγια" του χωριού Παλώδια, χρησιμοποίησε 25 το βυτιοφόρο που έχει άδεια Μεταφορέα Α, ενάντια στους όρους της άδειας του. Συγκεκριμένα αντί να εκκενώσει τα λύματα που μετέφερε σε χώρο εγκεκριμένο από το Δήμο Λεμεσού, που ήταν στην τοποθεσία "Βατί" του χωριού 30 Παραμύθας, τα εκκένωσε στην τοποθεσία "Μερσίγια", του χωριού Παλώδιας και μάλιστα σε ιδιωτικό κτήμα που είναι και ελαιώνας. Είναι περιττό να αναφερθούμε στα επακόλουθα της μόλυνσης της ατμόσφαιρας και την επίδραση στη άνεση και την υγεία των ανθρώπων, που μια τέτοια πράξη και μάλιστα σε χώρο εκτός του καθορισμένου, 35 έχει. Όπως επίσης και την αυθαίρετη απόρριψη τέτοιων ακαθαρσιών μέσα σε ένα ιδιωτικό ελαιώνα.

Ήταν η θέση της υπεράσπισης ότι ο εφεσείων πάντα άδειαζε το βοθροκαθαριστή του στην εγκεκριμένη περιοχή και ότι μόνο την ημέρα εκείνη προέβηκε σ' αυτή την ενέργεια. Είναι ηλικίας εξήντα ενός ετών και χωρίς προηγούμενες καταδίκες και κάτω από τις περιστάσεις του αδικήματος και τις προσωπικές περιστάσεις του ιδίου, έπρεπε να τύχει επιεικέστερης μεταχειρίσεως και ιδιαίτερα δεν έπρεπε να επιβληθεί σε αυτόν ποινή φυλακίσεως, η οποία κατά την εισήγησή του, επιφυλάσσεται για περιπτώσεις που η σοβαρότητα, η φύση και/ή οι προσωπικές περιστάσεις ενός αδικοπραγούντος δικαιολογούν και καθιστούν την επιβολή ποινής φυλακίσεως αναγκαία. 5 10

Προς υποστήριξη της θέσης αυτής έγινε αναφορά στο Σύγγραμμα του Δικαστή Πική "Sentencing in Cyprus", σελ. 33, όπου γίνεται αναφορά μεταξύ άλλων στην υπόθεση *Polykarpou v. The Police* (1970)2 C.L.R. 111, στην οποία λέχθηκε ότι η φυλάκιση αναγνωρίζεται ως ένα όπλο κοινωνικής άμυνας αλλά επειδή είναι η πλέον δραστική τιμωρία πρέπει να υιοθετείται όταν όλες οι άλλες διαδικαστικές ποινές αποκλείονται ως ανάρμοστες υπό τις περιστάσεις του αδικήματος και του αδικοπραγούντος. 15 20

Η ευπαιδευτος δικηγόρος της Δημοκρατίας πρόβαλε την άποψη ότι, καίτοι τα αδικήματα για τα οποία ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος, θεωρούνται σοβαρά, εν τούτοις οι προσωπικές συνθήκες του εφεσείοντα και ειδικότερα η ηλικία του και το λευκό του μητρώο δικαιολογούσαν την επιβολή ποινής άλλης ή φυλακίσεως και το Δικαστήριο τούτο θα μπορούσε να παρέμβει και αντικαταστήσει την ποινή που επιβλήθηκε με κάποια άλλη από αυτές που προβλέπονται από το Νόμο. Υποστηρίχθηκε δε ότι η περίπτωση αυτή καλύπτεται από τις αρχές που καθόρισε η νομολογία, που δικαιολογούν την παρέμβαση του Δικαστηρίου τούτου, ακούοντας υποθέσεις κατ' έφεση, σε απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, όπως καθορίστηκαν μεταξύ άλλων στις υποθέσεις *Philippou v. The Republic* (1983) 2 C.L.R. 245, 249-250, *Apostolou v. The Police* (1984) 2 C.L.R. 21, 23, *Koukos v. The Police* (1986) 2 C.L.R. 1, 15. 25 30 35

Εκτιμούμε την προσέγγιση της ευπαιδευτού δικηγόρου της Δημοκρατίας αλλά θα πρέπει να τονιστεί ότι η τελική απόφαση για την αρμόζουσα ποινή που πρέπει να επιβάλλεται σε ένα αδικοπραγούντα είναι αποκλειστική ευθύνη του Δικαστηρίου που με κανένα τρόπο δεν δεσμεύεται με τη σύμπτωση απόψεων ή και τη συναίνεση των διαδίκων.

Ο πρωτόδικος Δικαστής, στην επιμέτρηση της ποινής έλαβε υπόψη όπως αναφέρει στην απόφασή του τις προσωπικές συνθήκες του εφεσείοντα ταυτόχρονα όμως χαρακτήρισε τις κατηγορίες αυτές ως σοβαρές, όπως υποδηλεί και η νομοθεσία με τις ποινές που προέβλεψε γι' αυτές. Επίσης έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τον τελευταίο καιρό παρανομίες του είδους της εκδικαζόμενης υπόθεσης έχουν επαυξηθεί ανησυχητικά στο βαθμό και στην έκταση που χρειάζεται η επιβολή αποτρεπτικών ποινών και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στην περίπτωση αυτή η ποινή έπρεπε να ήτο αποτρεπτική. Και όπως ορθά πρόσθεσε, ότι αν δεν επέβαλλε την ποινή της άμεσης φυλάκισης δεν θα ενσωμάτωνε σε αυτή το έντονο αποτρεπτικό στοιχείο που βρήκε και αποφάσισε ότι θα πρέπει να υπάρχει σε κατηγορίες του είδους τούτου αλλά και γεγονότα τόσο σοβαρά που άπτονται της υγείας του κοινού.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αποτρεπτικές ποινές μπορούν και πρέπει να επιβάλλονται εκεί που η φύση του αδικήματος το επιβάλλει. Η αρχή της γενικής όμως αποτροπής (general deterrence) δεν μπορεί να δικαιολογήσει μια ποινή που είναι υπερβολική σε σχέση με τα γεγονότα της υπόθεσης. Θα μπορούσε δε χαρακτηριστικά να γίνει αναφορά στις υποθέσεις *Tattaris v. The Republic* (1970) 2 C.L.R. 6, και *Vassiliou v. The Police* (1969) 2 C.L.R. 68.

Τέτοιες παραδειγματικές, όπως θα μπορούσε να χαρακτηρισθούν τιμωρίες, είναι εκείνες που για να εξυπηρετήσουν τον σκοπό της γενικής αποτροπής, σχετίζονται αυστηρά με τα γεγονότα της υποθέσεως και δεν μειώνεται η ποινή για οποιοδήποτε ελαφρυντικό στοιχείο (Elvin [1976] Crim.L.R. 204, και Thomas, *Principles of Sentencing*, 2nd Edition σελ. 35-36).

Ποινές που είναι μέσα στην κατηγορία αυτή, μπορεί να είναι και ποινές φυλακίσεως και, ανάλογα με τις περιστάσεις, μικρής διάρκειας, αν αυτό εξυπηρετεί τον σκοπό, όπως στην παρούσα υπόθεση. Αποβλέπουν δε στην αποτελεσματική αποτροπή του κινδύνου για διάπραξη παρόμοιου αδικήματος από τον ίδιο τον αδιοπραγούντα αλλά και ταυτόχρονα αποθαρρύνουν άλλους που θα μπορούσαν να μιμηθούν τον παραβάτη. Μπορεί δε να επιβληθεί ποινή φυλακίσεως έστω και αν ο ίδιος ο παραβάτης δεν φαίνεται ότι θα διαπράξει πάλιν άλλο αδίκημα. Κρίνεται όμως ότι τέτοιες ποινές επιβάλλονται από την ανάγκη μιας γενικής αποτροπής. Ταυτόχρονα δε υποδηλούν την απαρέσχεια για το παράπτωμα για το οποίο τέτοια ποινή επιβλήθηκε.

Είμαστε της γνώμης και συμφωνούμε με τον Πρωτόδικο Δικαστή ότι μπορεί και πρέπει να επιβάλλονται αποτρεπτικές ποινές για αδικήματα που δυνατό να επηρεάσουν, ή αποτελούν κίνδυνο στην άνεση και την υγεία του κοινού όπως επίσης και για αδικήματα που παρουσιάζουν έξαρση και συχνότητα. Εξετάζοντας δε την υπόθεση αυτή στην ολότητά της δεν βρίσκουμε ότι δικαιολογείται η επέμβασή μας στην εφεσιβληθείσα απόφαση γιατί δεν μπορεί να θεωρηθεί η ποινή που επιβλήθηκε σαν έκδηλα υπερβολική, ή νομικά εσφαλμένη.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.